

Og derfor er det her ikke bare noget, vi gør, der skal selvfølgelig være en passende frist, inden at man går over og tager betaling for arkivering af skriftlige materialer.

Hr. Brian Mikkelsen kom med det forslag, at det skulle være muligt for personer at slette oplysninger om sig selv i diverse registre, og at det oven i købet skulle være muligt for efterlevende at slette oplysninger om personer i registre. Til det må jeg sige, at i det øjeblik, et materiale er afleveret til arkivering, så er det utrolig vanskeligt at gå ind og begynde at ændre på det.

Desuden må jeg også sige, at det vil forværre retssikkerheden for de personer, det drejer sig om. Altså i det øjeblik, at man i eftertiden fik behov for at gå ind og se på historiske forhold, så ville det selvfølgelig vanskeliggøre processen, hvis der var oplysninger, der lige pludselig ikke var tilgængelige.

Til hr. Ole Sohn: Jeg blev spurgt om Datatilsynets sammensætning. Det har jeg ikke nogen indflydelse på. Det bliver afgjort i forbindelse med justitsministerens lovforslag, og derfor vil jeg opfordre til, at spørgsmålet om Datatilsynets sammensætning rejses i Retsudvalget og diskuteres med justitsministeren.

Hr. Ole Sohn er også nervøs for, at dispensationsmulighederne i den nuværende lov skulle være blevet forringet, fordi formuleringerne i bemærkningerne er ændret i forhold til den eksisterende lov. Det er ikke tilsigtet på nogen måde. Det er ikke hensigten med dette lovforslag på nogen måde at gøre det sværere at få dispensation for 30-års-reglen og 80-års-reglen. Det er ikke sådan, at man kun kan få dispensation, hvis der er tale om forskningsmæssige formål. Hvis der er andre begrundelser, hvis offentligheden i øvrigt har brug for en indsigt i arkivalier, som normalt er undergivet 30-års-reglen eller 80-års-reglen, kan der gives dispensation, så der er altså ikke sket indskrænkninger med lovforslaget.

Flere ordførere er fremkommet med et ønske om, at tilgængelighedsfristerne skal ændres; at vi skal nedsætte den almindelige frist på 30 år til eksempelvis 25 år. Det diskuterede vi også sidst, da lovforslaget blev fremsat. Det er sådan, at der allerede er taget beslutning om, at loven skal revideres i forbindelse med folketingssamlingen 2001-02, og på det tidspunkt har vi en række rapporter fra Tilgængelighedsudvalget. Med andre ord ved vi til den tid meget mere om, hvordan de enkelte myndigheder har for-

valtet den eksisterende lov, og derfor bliver det på det tidspunkt langt nemmere at tage stilling til, hvilke ændringer der er behov for.

Den tidligere kulturminister har allerede tilkendegivet i den nuværende lov, at man er parat til at se på tilgængelighedsfristerne, og desuden synes jeg, vi må glæde os over, at åbenheden er blevet større. I 1992-93 blev der eksempelvis givet 592 dispensationer, mens der i 1999 blev givet 1758 dispensationer, så det vil sige, at åbenheden er blevet større.

Fru Aase D. Madsen undrer sig over, at Dansk Journalistforbund ikke har afgivet høringssvar. Det hænger sammen med, at Dansk Journalistforbund ikke ønskede at udtale sig eller komme med et høringssvar, før Tilgængelighedsudvalget var blevet hørt, og det skete som bekendt i forbindelse med arbejdet med det gamle lovforslag. Her blev Tilgængelighedsudvalget spurgt, om man havde bemærkninger til lovforslaget. Det havde man ikke, og Dansk Journalistforbund, der er repræsenteret i Tilgængelighedsudvalget, har derefter sandsynligvis konkluderet, at så var der ikke nogen grund til at fremkomme med et høringssvar. Med andre ord: Man var tilfreds med det lovforslag, der forelå.

Hr. Søren Søndergaard er nervøs for, at den nye lovgivning bliver mere lukket end den gamle lovgivning. Til det må jeg sige, at formålet med dette lovforslag på ingen måde er at gøre tilgængeligheden mindre, men stadig sikre balancen mellem hensynet til at beskytte privatpersoner, beskytte privatlivets fred og på den anden side sikre almeninteressens naturlige ønske om at få indsigt i historien.

Til spørgsmålet, om Datatilsynet skulle få en større rolle end nogen af de tidligere tilsyn har haft, mener jeg, at det, der rent faktisk sker nu, er en effektivisering og rationalisering. I stedet for det gamle Registertilsyn får vi nu et Datatilsyn, og med hensyn til Domstolsstyrelsen, som er et nyt element i dette lovforslag, fremgår det af loven om personoplysninger, at Domstolsstyrelsen har den samme kompetence over for retterne, som Datatilsynet har over for andre myndigheder. Det hænger sammen med, at vi ikke kan have myndigheder, der kan overtrumfe Domstolsstyrelsen og domstolene. Det handler om ikke at sammenblande den udøvende og den dømmende magt.

Derfor må jeg også skuffe hr. Søren Søndergaard og sige, at jeg agter ikke frivilligt at trække lovforslaget tilbage, men jeg har til gengæld